

Thøger Larsen
Jeg staar i Dag paa Stjernens Hvælv

Jeg staar i Dag paa Stjernens Hvælv.
I mig dens Kræfter strømmer.
Jeg føler Stjernen i mig selv,
hvor alle Farver drømmer.

De Drifter, som i Ungdoms Sang
mod Himlens Vidder tindre,
af dybe dulgte Kilder sprang
i Jordens eget Indre.

Af Muld og Hav sprang Livet frem
i fjernt forglemte Tider.
Til Muld og Hav gaar Livet hjem
hver Gang det Døden lider.

Og alle Ting, jeg kommer nær,
har Dyb, jeg aldrig maaler.
Ej røber Solen, hvad de er,
men kun, hvordan de straalere.

Dog nærmer Verden sig saa øm.
Og Maanen over Haven
er som fortabte Sjæles Drøm
om Solens Skin – i Graven.

Det er, som Sø i Sommervind
og Danmarks grønne Dale
staar spændt som Sluser mod mit Sind,
vil briste ud i Tale.

Det er, som Jordens Hav og Muld
med alle deres Døde
er med en Viden underfuld
mig gaaet stumt i Møde.

Det uudsigelige Land
som Genfærd søger Sjæle.
Og Stjerner Mulm og Stjerner Brand
i mig vil have Mæle.

Bakker og Bølger, 1912. Digtet indgår som en solo i "Virkeligheden", en kantate til Studentersamfundets Rusfest den 23. september 1911.